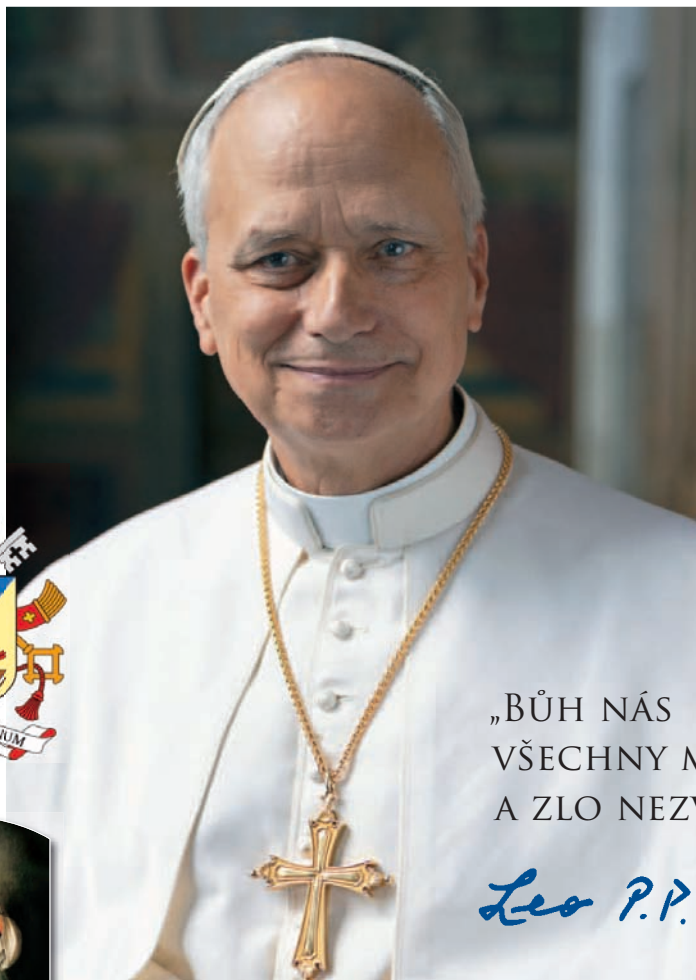

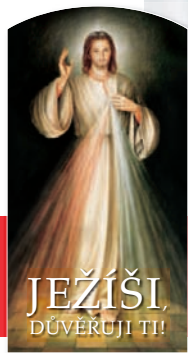
APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„BŮH NÁS
VŠECHNY MILUJE,
A ZLO NEZVÍTĚZÍ!“

Leo P.P. XIV

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2025
20. ROČNÍK

2

„Ministranti“ – V. kongres
o Božím milosrdenství – str. 22

Milí čtenáři „Apoštola“,

málokdy můžeme na jaře prožívat tolik zajímavých a důležitých událostí jako v tomto roce. Kromě Velikonoc a svátku Božího milosrdenství jsme prožívali smrt papeže Františka, volbu nového papeže Lva XIV., následně V. kongres o Božím milosrdenství, spojený s ustanovením poutní svatyně Božího milosrdenství ve Slavkovicích. A všechny tyto události se odehrály ve 20. roce vydávání „Apoštola“.

Ať toto číslo „Apoštola“, které držíte ve svých rukou, vám pomůže ještě jednou prožívat radost z darů, které nám milosrdný Otec dává. Ať Boží láska a milosrdenství vás doprovází na všech letních cestách.

o. pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření učty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníků sv. Faustyna:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraje z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

První homilie papeže Lva XIV.	3
Životopis nového papeže Lva XIV.	6
Svatý Augustin – člověk, kterému nic lidského nabylo cizí	8
Nabídka knihy sv. Augustina „Vyznání“ ...	13
P. Jaroslav Brož Velekněz našeho vyznání	14
NON EGO, SED TU 35. výročí biskupského svěcení Mons. Vojtěcha Cikrleho	16
Rozhovor / Mons. Karel Konzbul	18
Slavkovice jubilejním poutním místem ...	21
V. kongres o Božím milosrdenství	22
25 let svátku Božího milosrdenství 2/4 ...	28
Korunka s Radiem Proglas	31
Svátek Božího milosrdenství 2025	32
30. výročí posvěcení kostela Božího milosrdenství v Písku u Jablunkova	34
Nový peší proud do Slavkovic	36
Události, informace, nabídky	37
Nakladatelství Paulinky	38
Informace	39
Zadní obálka: Peší pouť k BM 2025	40

@Vatican Media

PRVNÍ HOMILIE PAPEŽE LVA XIV.

Den po svém zvolení 267. papežem sloužil papež Lev XIV. v Sixtinské kapli mši svatou s kardinály a připomněl jim, že „máme vydávat svědectví o své radostné víře v Krista“, a zároveň varoval, že tam, kde víra chybí, ztrácí život smysl. Text jeho homilie přinášíme v plném znění.

Sixtinská kaple, 9. května 2025 Papež Lev XIV.

Začnu několika slovy v angličtině, zbytek bude v italštině.

Chci však zopakovat slova z responsoriálního žalmu: „Budu zpívat Hospodinu novou píseň, neboť učinil podivuhodné věci.“

A skutečně, nejen mně, ale nám všem. Bratři kardinálové, při dnešní ranní slavnosti vás vybízím, abyste se zamysleli nad zázraky, které Hospodin učinil, nad požehnáními, kterými nás Hospodin prostřednictvím Petrovy služby neustále zahrnuje.

Vy jste mě povolali, abych nesl tento kříž a byl požehnán tímto posláním, a vím, že se mohu spolehnout na každého z vás, že budete kráčet se mnou, zatímco budeme pokračovat jako církev, jako společenství přátel Ježíše, jako věřící, abychom ohlašovali Dobrou zprávu, ohlašovali evangelium. Abychom řekli (odtud v italštině):

„Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16,16). Těmito slovy Petr, když byl spolu s ostatními učedníky dotázán Mistrem na svou víru v něj, stručně vyjadřuje dědictví, které církev po dva tisíce let prostřednictvím apoštolské posloupnosti uchovává, prohlubuje a předává.

Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, tedy jediný Spasitel a ten, který zjevuje tvář Otce.

V něm se Bůh, aby se stal blízkým a přístupným lidem, zjevil nám v důvěřivých očích dítěte, v živé mysli mladíka, ve zralých rysech muže (srov. II. vatikánský koncil, Past. konst. *Gaudium et spes*, 22), až se po svém vzkříšení ukázal svým učedníkům v oslaveném těle. Tak nám ukázal vzor svatého lidství, který můžeme všichni napodobovat, spolu se slibem věčného osudu, který však přesahuje všechny naše meze a schopnosti.

Petr ve své odpovědi zachycuje obě tyto věci: Boží dar a cestu, kterou je třeba projít, aby nás proměnil, neoddelitelné rozměry spásy, svěřené církvi, aby je hlásala pro dobro celého lidstva. Svěřené nám, vyvoleným Bohem ještě předtím, než jsme byli utvořeni v lůně své matky (srov. *Ger* 1,5), obnoveni vodou křtu a přes naše omezení a bez naší zásluhy přivedeni sem a odtud vysláni, aby evangelium bylo hlásáno každému stvoření (srov. *Mc* 16,15).

Zvláště pak Bůh, který mě skrze vaši volbu povolal, abych nastoupil na místo prvního apoštola, světuje mi tento poklad, abych s jeho pomocí byl jeho věrným správcem

(srov. 1 Kor 4,2) ve prospěch celého mystického těla církve, aby byla stále více městem na hoře (srov. *Zj* 21,10), archou spásy, která pluje po vlnách dějin, majákem, který osvětluje noci světa. A to ani tak díky majestátnosti svých staveb a velikosti svých výtvorů – jako jsou památky, v nichž se nacházíme, – jako spíše díky svatosti svých členů, toho „lidu, který si Bůh získal, aby hlásal jeho velkolepé skutky, který povolal z temnoty do svého podivuhodného světla“ (1Pt 2,9).

Před rozhovorem, v němž Petr vyznává svou víru, však zaznívá ještě jedna otázka: „Lidé – ptá se Ježíš – kdo říkají, že je Syn člověka?“ (Mt 16,13). Nejedná se o banální otázku, nýbrž o důležitý aspekt našeho poslání: realitu, v níž žijeme, s jejími omezeními a možnostmi, otázkami a přesvědčeními.

„Kdo říkají lidé, že je Syn člověka?“ (Mt 16,13). Když přemýšlíme o scéně, nad kterou se zamýšlíme, můžeme na tuto otázku najít dvě možné odpovědi, které naznačují dva různé postoje.

Nejprve je tu odpověď světa. Matouš zdůrazňuje, že rozhovor mezi Ježíšem a jeho učedníky o jeho identitě se odehrává v krásném městečku Cesarea Filipova, bohatém na

luxusní paláce, zasazeném do okouzující přírody na úpatí hory Hermon, ale také sídle krutých mocenských kruhů a dějišti zrad a nevěry. Tento obraz nám vypráví o světě, který považuje Ježíše za naprosto bezvýznamnou osobu, nanejvýš za kuriózní postavu, která může vzbuzovat údiv svým neobvyklým způsobem řeči a jednání. A tak, když se jeho přítomnost stane nepříjemnou pro požadavky poctivosti a morální nároky, které klade, tento „svět“ neváhá ho odmítnout a odstranit.

Existuje pak ještě jiná možná odpověď na Ježíšovu otázku: odpověď prostých lidí. Pro ně není Nazaretský „šarlatán“: je to spravedlivý člověk, který má odvalu, dobře mluví a říká správné věci, jako jiní velcí proroci v dějinách Izraele. Proto ho následují, alespoň dokud to mohou dělat bez přílišného rizika a nepříjemností. Považují ho však pouze za člověka, a proto v okamžiku nebezpečí, během umučení, ho také opouštějí a odcházejí zklamaní.

Na těchto dvou postojích je pozoruhodná jejich aktuálnost. Ztělesňují totiž myšlenky, které můžeme snadno najít – možná vyjádřené jiným jazykem, ale v podstatě stejné – v ústech mnoha mužů a žen naší doby.

I dnes není málo prostředí, kde je křesťanská víra považována za něco absurdního, pro slabé a málo inteligentní lidi; prostředí, kde se jí upřednostňují jiné jistoty, jako technologie, peníze, úspěch, moc, potěšení.

Jsou to prostředí, kde není snadné svědčit o evangeliu a hlásat je a kde jsou věřící vysmívání, pronásledování, opovrhování nebo nanejvýš tolerování a litování. Právě proto jsou to však místa, kde je misie naléhavá, protože nedostatek víry často přináší s sebou dramata, jako je ztráta smyslu života, zapomenutí milosrdenství, porušování důstojnosti člověka v nejdramatičtějších podobách, krize rodiny a mnoho dalších ran, kterými naše společnost značně trpí.

Ani dnes nechybí kontexty, v nichž je Ježíš, ačkoli je ceněn jako člověk, redukován pouze na jakéhosi charismatického vůdce nebo superčlověka, a to nejen mezi nevěřícími, ale i mezi mnoha pokřtěnými, kteří tak nakonec žijí na této úrovni faktického ateismu.

Toto je svět, který nám byl svěřen a ve kterém jsme, jak nás tolikrát učil papež František, povolání svědčit o radostné víře v Krista Spasitele. Proto je i pro nás nezbytné opakovat: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16,16).

Je nezbytné to činit především v našem osobním vztahu k němu, v úsilí o každodenní obrácení. Ale také jako církve, společným prožíváním naší sounáležitosti s Pánem a zvěstováním dobré zprávy všem (srov. II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 1).

Říkám to především pro sebe, jako nástupce svatého Petra, když začínám toto své poslání biskupa církve v Římě, která je povolána, aby v lásce předsedala celé církvi, podle slavného výroku svatého Ignáce Antiochijského (srov. List Římanům, Pozdrav). On, veden v řetězech do tohoto města, místa své blízkosti se oběti, psal křesťanům, kteří se tam nacházeli: „Teprve tehdy budu opravdovým učedníkem Ježíše Krista, až svět neuvidí mé tělo“ (List Římanům, IV, 1). Měl na mysli to, že bude roztrhán divokými zvířaty v cirku – a tak se také stalo, ale jeho slova odkazují v obecnějším smyslu na nezadatelné poslání každého, kdo v církvi vykonává službu autority: zmizet, aby zůstal Kristus, stát se malým, aby byl poznán a oslaven (srov. J 3,30), obětovat se až do konce, aby nikdo neměl nedostatek příležitosti poznat ho a milovat.

Kéž mi Bůh tuto milost dá, dnes i vždy, s pomocí laskavé přímlyvy Marie, Matky církve.

ŽIVOTOPIS NOVÉHO PAPEŽE LVA XIV.

Malý Robert Francis Prevost s máměnkou a bratry

Robert Francis Prevost je první papež pocházející z USA, je mu téměř 70 let. Zvolil si jméno Lev XIV. Je to bývalý prefekt Dikasteria pro biskupy, byl zvolen 8. května a je 267. papežem v historii.

První augustiniánský papež je po Františkovi druhým americkým papežem, ale na rozdíl od papeže Bergoglia se 69letý Američan Robert Francis Prevost narodil na severu Ameriky a působil jako pastýř na jihu tohoto světadílu, než byl svým předchůd-

cem povolán do čela Dikasteria pro biskupy a Papežské komise pro Latinskou Ameriku.

Nový biskup Říma si zvolil jméno Lev XIV. Narodil se 14. září 1955 v Chicagu ve státě Illinois jako syn Louise Mariuse Prevosta, který měl francouzské a italské kořeny, a Mildred Martínez, španělského původu. Má dva bratry, Louise Martína a Johna Josepha.

Dětství a dospívání strávil ve Spojených státech, kde nejprve studoval v malém semináři augustiniánů a poté na Villanova University v Pensylvánii, kde v roce 1977 získal titul v oboru matematika a studoval filozofii.

V téže roce vstoupil do noviciátu Řádu svatého Augustina (OSA) v provincii Panny Marie Dobré rady v St. Louis. Slavné sliby složil 29. srpna 1981. Studoval na Katolické teologické unii v Chicagu, kde absolvoval teologii.

Ve svých 27 letech byl vyslán řádem do Říma, aby studoval kanonické právo na Papežské univerzitě svatého Tomáše Akvinského (Angelicum). Na kněze byl

vysvěcen 19. června 1982. V roce 1984 získal licenciát a poté byl vyslán do misie v Chulucanas, v Piura v Peru (1985–1986).

V roce 1987 získal doktorát s prací „Úloha místního převa-

ra v řádu svatého Augustina“. V témže roce byl zvolen promotorem pro povolání a ředitelem misí augustiniánské provincie „Matka dobré rady“ v Olympia Fields v Illinois (USA). V roce 1988 byl vyslán do misie v Trujillu jako ředitel společného

zvolila generálním převorem, kterým ho řád znovu pověřil na řádové generální kapitule v roce 2007. V říjnu 2013 se vrátil do své provincie (Chicago), kde působil jako učitel profesů a provinční vikář; tyto funkce zastával až do 3. listopadu 2014, kdy ho papež František jmenoval apoštolským administrátorem diecéze Chiclayo (Peru) a povýšil ho do biskupské hodnosti titulárního biskupa diecéze Sufar. Dne 7. listopadu převzal kanonickou správu diecéze za přítomnosti apoštolského nuncia Jamese Patricka Greena a 12. prosince, na svátek Panny Marie Guadalupské, byl v katedrále své diecéze vysvěcen na biskupa. Od 26. září 2015 byl biskupem v Chiclayo. Od března 2018 byl druhým místopředsedou peruánské biskupské konference. Papež František ho v roce 2019 jmenoval členem Kongregace pro klérus a v roce 2020 členem Kongregace pro biskupy. O tři roky později, 30. ledna 2023, jej tentýž papež povolal jako nástupce kardinála Marca Ouelleta do čela Dikasteria pro biskupy i na post předsedy Papežské komise pro Latinskou Ameriku a 30. září téhož roku mu udělil kardinálský titul.

formačního projektu pro augustiniánské aspiranty z vikariátů Chulucanas, Iquitos a Apurímac. Zde působil jako představený komunity (1988–1992), ředitel formace (1988–1998) a učitel profesů (1992–1998). V arcidiecézi Trujillo byl soudním vikářem (1989–1998), profesorem kanonického práva, patristiky a morálky ve velkém semináři „San Carlos a San Marcelo“.

V roce 1999 byl zvolen převorem provincie Matky dobré rady (Chicago). Po dvou a půl letech ho řádová generální kapitula

SVATÝ AUGUSTIN

ČLOVĚK,
KTERÉMU
NIC LIDSKÉHO
NEBYLO
CIZÍ

Narodil se 13. 11. 354 v Tagaste v Numídií (tehdy šlo o součást římské provincie) v severní Africe. Byl prvorozeným synem pohanského Patricia, úředníka římské správy, a zbožné křesťanky Moniky, kteří mu dali jméno Aurelius Augustin. Rodiče s potěšením sledovali jeho rozvíjející se schopnosti, velké nadání i často nezkrotné chování. Monika se snažila o jeho výchovu ke křesťanské víře. Křest v dětství se přičil tehdejšímu zvykům a vliv okolí byl pro Augustina silnější než přání matky. Také pro jeho nadání jej rodiče upřednostňovali před mladším bratrem Navigiou a jeho sestrou.

Po místní škole začal od 13 let studovat v Madaufě, kde vydržel tři roky. S lehkostí se učil celé statě Vergília i dalších básníků v latinské literatuře. Nejraději měl rétoriku. Matematiku a řečtinu však neměl rád a dával přednost hrám s kamarády. Později ve svém „Vyznání“ uvádí, že kradl z rodičovského stolu pro chlapce, kteří si za hraní s ním nechali zaplatit, a velmi rád podváděl. Dále uvádí, že nekradl z nouze, ale z touhy po nespravedlivosti a pod vlivem kamarádů, s nimiž kradl.

Četl brakovou literaturu a rád užíval světských požitků nabízených dobou. Velmi brzy ho přitahovaly ženy a dívky. Později, po mnoha letech, své hříchy mládí oplakával. Vedle smyslnosti byla jeho druhou vášní ctižádost, kterou navíc podporovali rodiče. Otec na jeho milostná dobrodružství pohlížel spíš se zalíbením, než aby proti nim něco řekl.

Od 16 do 17 let si Augustin užíval volnosti a bezstarostného života. Vše považoval za dovolené. Matčina napomenutí se styděl poslechnout... Nejchťivěji se díval na erotiku, kariéru a peníze. Ty věci byly pro něj cílem. Jak sám napsal, chodil mezi vrstevníky vzájemně vychvalující hanebnosti, které pokládali za slavnější, čím byly hnus-

nější. A tak s nimi hřešil nejen pro rozkoš, ale i pro slávu. Ve Vyznání přiznává, že se více zabýval silným vlivem velkoměstského života plného sexuální volnosti.

V roce 371 se Augustin znovu pustil do studií v Kartágu. Tam bydlel s Melanií, která se stala jeho věrnou družkou a žil s ní čtrnáct let. Již po roce měli syna Adeodata. Přibližně v té době mu zemřel otec Patricius, který se nedlouho předtím stal křesťanem. Augustin však křesťanské učení zcela opustil a připojil se k sektě manichejců. Matka s ním proto odmítala sednout k jednomu stolu. Více poukázat na jeho chybování nebyla už schopna, jen se vytrvale za něho modlila a obětovala.

Vyšší studium Augustin skončil jako profesor literatury a rétoriky (řečnictví). V 19 letech byl uchvácen Cicerónovou knihou Hortensius a toužil po větší moudrosti i zdokonalení se v řečnictví. Ve 20 letech začal učit v Tagaste rétoriku. V roce 376 mu zemřel jeden blízký přítel a Augustin se rozhodl odejít učit do Kartága. Avšak ani rušné velkoměsto ho neuspokojilo. Při vyučování mu vadila zejména nedisciplinovanost studentů. V r. 383 odešel do Říma za vidinou lepších studentů, více peněz i slávy. Matka toužila jít s ním, ale on ji oklamal a odjel sám. V Římě se asi po roce rozešel se sektou manichejců, kteří příliš mluvili o pravdě, ale Augustin ji přesto u nich nepoznal. Neuspokojen využil nabídku delegace z Milána, která pro tamní školu hledala učitele rétoriky.

Ve 30 letech se přestěhoval do Milána. Již dříve slyšel o milánském Ambrožovi jako o řečnickém mistru a nyní se naskytla příležitost seznámení. Augustina zajímala forma Ambrožova řečnického umění, proto začal chodit na jeho kázání. Nakonec však Augustina oslovil obsah, který se týkal jeho otázek a pochybností.

Po delším hledání ho v Miláně našla matka Monika. Potěšil ji slovy o změně svých názorů, ale definitivně rozhodnutý o směru své budoucnosti ještě nebyl. Podle matky měl vstoupit do manželství, jenže ne s Melanií. Ostatně k takovému svazku nemělo dojít ani dle zákona, jelikož byla nižšího původu. Augustin jako příslušník vyššího stavu měl mít odpovídající nevěstu. Zprvu chtěl zůstat s věrnou Melanií, ale nakonec nechal u sebe jen syna a ona se vrátila do Afriky. Augustin si pak za budoucí ženu vybral nedospělou dívku, na niž měl dva roky čekat, ale zdálo se mu to bez milenky nemožné. Sám později uvedl, že si našel jinou, protože byl otrokem smyslnosti a vyspělost rozumu zde byla slabá. Starší kněz Simplician mu řekl o obrácení římského řečníka Viktora a pokusil se v něm vzbudit touhu ho následovat.

Papež Benedikt XVI. v homilii o Augustinově obrácení poukázal na jeho konverzi jako na cestu ve třech etapách. V první etapě chtěl Augustin nalézt pravdu, a to o původu člověka i světa, a správný směr k plnosti života. Nechtěl žít slepě, bez smyslu a cíle. Věřit v existenci nějakého Boha mu šlo, ale proti jeho poznání a důvěrnému seznámení s přijetím důsledků vedlo jeho mládí vnitřní boj. Ke druhé etapě cesty došlo v Miláně, jenže nešlo by o plné obrácení, kdyby po křtu stagnoval a nepokračoval na cestě. Papež poukazuje i na její třetí etapu od přijetí svátosti kněžství. Podobně naše obrácení by mělo být vytrvalou cestou vpřed až do Boží náruče, v níž je náš cíl – svatost jako jediný možný způsob věčného života lásky s Bohem.

Augustin v Miláně, poté co se předvedl u císařského dvora, byl navštíven krajanem Ponticianem. Ten s podivem uviděl na jeho stole listy svatého Pavla a začal mu vyprávět o poustevníku Antonínovi a jeho dvou

současných následovnicích. Uvedl také další příklady těch, kteří opustili kariéru i tělesné požitky. Vedle Augustina, jehož neklid se vystupňoval k výbuchu, seděl jeho přítel Alypius. Augustin prý na něj zvolal: „Slyšel jsi? Neučení povstávají z hříčů a uchvacují Boží království, zatímco my, se svou vědou bez srdce, se válíme v tělesných neřestech a krvi!“

Musel poodejít, aby se vypořádal s novými myšlenkami. Ty ho vedly k otázkám: „Když oni, proč ne ty Augustine?“ - „To dokázali sami od sebe nebo za pomoci Boží?“ - „Proč spoléháš na sebe, nemáš-li na to sílu?“ - V odpověď ho nitro nabádalo vrhnout se s důvěrou do Boží náruče. Jeho srdce zaplavila lítost nad minulostí, až mu vyhrkly slzy.

Příběh pokračuje tím, že uslyšel dětský hlas, melodicky opakující slova: „Vezmi a čti!“ Reagoval, jako by byla výzvou pro něj, a otevřel na stole ležící Pavlovy listy. Zrak mu padl na verše 13. kapitoly Římanům: „Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadli vášním.“ (Ř 13,13-14)

Augustin ta slova přijal jako Boží pokyn a jejich bezvýhradným přijetím zvítězil nad sklony svého těla. S literaturou od Ambrože se Augustin několik měsíců připravoval v Cassiacu na nejdůležitější svátost. V noci z 24. na 25. 4. 387, při velikonoční vigílii, přijal z rukou biskupa Ambrože ve svých 33 letech sv. křest i se synem Adeodatem a přítelem Alypiem.

Po sv. křtu, když se vracel do Afriky, mu v římském přístavu v Ostii zemřela matka. Nespěchal a rok se zdržel v Římě, protože chtěl poznat život v kláštorech. Přitom napsal spis proti manichejcům. Doma v Tagaste Augustinovi během roku zemřel

Sv. Augustin (Philippe de Champaigne)

syn. Ještě před jeho smrtí plánoval společný poustevnický život. Prodal svou movitost, rozdál peníze chudým a začal žít novým způsobem. Po vzoru římských klášterů začal s modlitbou, postem a vzděláváním četbou. Kolem něj se začala utvářet malá mnišská komunita, která se připravovala k evangelizačnímu poslání. Návštěvy z Tagastu byly stále četnější a snad proto chtěl pro klášter hledat klidnější místo, i když pomoc nikomu neodmítal.

Na cestách se zastavil v bazilice v Hippo. Tam staříčkový biskup Valerián zdůrazňoval věřícím, že by potřeboval pomoc vhodného kněze. Přítomní lidé již znali pověst o uče-

nosti Augustina i to, že začal žít svatým životem. Někdo ho v chrámu poznal a hned byl věřícími doporučen a žádali jeho vysvěcení na kněze. Augustin se velmi bránil, ale nakonec za nátlakem viděl Boží vůli. V roce 391 přijal z rukou biskupa Valeriána kněžské svěcení. Za pět let se v téže městě sám stal biskupem. Tehdejší Hippo Regius má dnes název Anaba a leží v Alžírsku.

Augustin své postavení biskupa přijal jako velmi zodpovědnou službu, pro kterou čerpal sílu v modlitbě. Tento vzdělaný, obětavý a horlivý pastýř žil s dalšími duchovními v nově zbudovaném klášteře. V řeholi staví na ideálu prvotní církve a vybízí k jednotě

srdce a mysli v Bohu. Augustinův vliv přesahoval hranice svěřeného území jak šířením klášterů s jeho řeholí, tak spisy na obranu katolické víry. A přesáhl i jemu vymezený čas o mnoho století, kdy byl a je viděn jako otec filozofického, teologického a duchovního myšlení církve, ukazující správný směr nejen svým současníkům.

Protože se Augustin nechal Bohem vést, byl jím veden i k pokoře při svých hlubokomyšlných úvahách. Mezi mnoha jinými spisy psal o Nejsvětější Trojici. Traduje se, že když o ní při procházce po mořském břehu přemýšlel, zaujal ho malý chlapec, který se snažil mušlí přelévat vodu moře do důlku v písku. S úsměvem na něj promluvil a v odpověď uslyšel: „Spíše dokáží toto moře přelít, než ty pochopíš tajemství Nejsvětější Trojice.“ A Augustin si uvědomil, že je to poučení od Ježíše.

Jako kazatel se snažil vysvětlovat cestu správného života ukázanou Ježíšem v Kázání na hoře. Zprvu byl přesvědčen, že křesťan, který podle jeho poselství žije, může být dokonalý. Po dvaceti letech ale napsal: „Pochopil jsem, že jen jediný je skutečně dokonalý a že slova z Kázání na hoře jsou naprosto realizována v jednom jediném: v samotném Ježíši Kristu. My všichni ... se musíme denně modlit: odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům“ (Retractationes I 19,1-3). To je další růst jeho pokory, na kterou poukázal papež Benedikt XVI. jako na její poslední stupeň.

Připojit se k dokonalému Ježíši znamená cestu, na níž je nenahraditelnou a podstatnou láska. K její plnosti může pomoci jen Boží působení v duši člověka a souhlas k němu znamená praktické úsilí o ctnosti. Tak vede cesta k moudrosti se zakoušením kontemplace. Duše při postupu v této modlitbě prochází, podle Augustinova učení, smyslovým a racionálním (rozumové uva-

žování) přístupem k duchovnímu životu, v němž jsou rozvíjeny ctnosti a nastává vnitřní očišťování. Pak se dostavuje klid a pokoj. Předposlední etapou je „vejít v Boží světlo“ a poslední je habituální (celkové) sjednocení s Bohem a přebývání v něm – mansio.

Tento hlubokomyšlný teolog, geniální filozof a polemik dokázal říci učené moudrosti i velice prostě a tuto cestu ke sjednocení s Bohem vyjádřil v knize „Vyznání“ slovy: „Ty jsi nás stvořil pro sebe, Pane, a neklidné je naše srdce, dokud v Tobě nespočine.“

Žil v době bouřlivých myšlenkových proudů, kdy sekty a bludaři se snažili prosazovat svůj vliv. Jednalo se o pelagiány, manicheje, ariány a donatisty, jejichž problém byl Augustinem nejvíc řešen. (Někde se uvádí i rebaptizátoři a prisciliáni.) Donatisté se považovali za pravověrné hrdiny, zaujímali tvrdý postoj k hříšníkům a pravomoc i účinnost svátostí připisovali osobní svatosti. Neuznávali proto platnost sv. křtu u hříšníka. V roce 411 vedl Augustin synodu v Kartágu, na níž se dostavilo 286 katolických a 285 donatistických biskupů. Později bylo Augustinovi zapotřebí více se zaměřovat proti pelagiánům, kteří hlásali, že křest nezbavuje dědičného hříchu. V milosti viděli jakousi nadstavbu osobní dokonalosti.

Vandalové vedeni Genserice v roce 429 obklíčili Hippo a za těžké situace po třech měsících obležení biskup Augustin zemřel. Když Vandalové vyhnali katolické biskupy, odvezli prý s sebou i Augustinovy ostatky na Sardinii a v VIII. století byly ostatky přeneseny do katedrály v Pávii u Milána.

Dochovalo se 113 jeho spisů, z nichž vynikají: Vyznání (z r. 400), O Trojici a O městě Božím (z r. 426).

© Životopis zpracoval Jan Chlumský,
převzato z www.catholica.cz

Hořím touhou po tvém pokoji

Vyzván, abych se vrátil k sobě, vstoupil jsem pod tvým vedením, Bože, do svého nitra; mohl jsem, neboť ty ses stal mým pomocníkem. Vstoupil jsem, a okem své duše, i když tak slabým, jsem uviděl nad tímto okem své duše, nad svým duchem, nezměnitelné světlo; ne to obyčejné, viditelné všem tvorům, ani jiné, sice větší, ale téhož druhu, které by pouze mnohem mocněji zářilo a naplňovalo všechno svým jasem. Ne, nebylo to světlo jako ostatní světla, ale jiné, úplně odlišné od všeho. Ani nebylo nad mým duchem jako olej nad vodou nebo jako nebe nad zemí; bylo vysoko nade mnou, protože mě stvořilo, a já jsem byl hluboko pod ním, protože jsem byl stvořen od něho. Ten, kdo zná pravdu, zná to světlo.

Ó věčná pravdo, pravdivá láska, láskyhodná věčnost! Ty jsi můj Bůh, po tobě toužím dnem i nocí. Jakmile jsem tě poznal, pozdvihl jsi mě, abych viděl, že je něco, co bych měl vidět, já že však dosud nejsem schopen vidět. A zasáhl jsi svým mocným světlem můj slabý zrak, a já jsem se zachvěl láskou i hrůzou. A shledal jsem, že jsem daleko od tebe v krajíně úplně jiné, a jako bych slyšel z výsosti tvůj hlas: „Já jsem pokrm silných; musíš růst a budeš mě požívat. Nebudeš mě však proměňovat v sebe jako pokrm pro své tělo, ale ty se budeš proměňovat ve mne.“

Hledal jsem tedy způsob, jak získat sílu, potřebnou k tomu, abych tě požíval, ale nenacházel jsem, dokud jsem neobjal prostředníka mezi Bohem a lidmi, člověka Krista Ježíše, Boha, který je nade všechno: buď veleben navěky. On mě volal a říkal: Já jsem cesta, pravda a život; a pokrm, k jehož přijetí jsem dosud neměl sílu, spojil s tělem,

neboť Slovo se stalo tělem, aby tvá moudrost, skrze niž jsi všechno stvořil, živila jako mléko naší dětskou slabost.

Pozdě jsem si tě zamiloval, krásu tak dávná, a přece tak nová, pozdě jsem si tě zamiloval! Hle, tys byl uvnitř, když já jsem byl venku, a tam jsem tě hledal, vrhal jsem se na to krásné, co jsi stvořil, já netvor. Tys byl se mnou, ale já jsem s tebou nebyl. To, co by vůbec nebylo, kdyby to nebylo v tobě, drželo mě daleko od tebe. Tys volal, křičel a prorazil mou hluchotu; tys zářil, svítil a zahnal mou slepotu; tys vydával vůni a já jsem ji vdechl, a teď dychtím po tobě; okusil jsem, a nyní lačním a žízním; ty ses mne dotkl, a já hořím touhou po tvém pokoji.

Úryvek z knihy „Vyznání“ sv. Augustina,
převzato z: www.breviar.kbs.sk,
Modlitba se čtením, 28. srpna.

Knihu „Vyznání“ sv. Augustina
si můžete objednat mimo jiné na
www.megaknihy.cz, tel.: 222 703 143,
email: info@megaknihy.cz.
Karmelitánské nakladatelství 2025,
vyd. 2. Počet stran 444, 149x200 mm.
Vazba: vázaná.

VELEKNĚZ NAŠEHO VYZNÁNÍ

Tomu, kdo zná působení kněží v katolické církvi, připadne jako přirozené, že významnou součástí jejich služby je kázat Boží slovo. Ovšem v běžných představách je idea kněžství spojena víc s obětí. Při pozorném pročitání izraelských dějin ale zjistíme, že přinejmenším v některých obdobích náležela knězi starost o Boží zákon a jeho výklad. Jeremiášovi odpůrci prohlašují: „knězi nechybí zákon“ (Jer 18,18). Nebo Malachiáš tvrdí: „Vždyť rty kněze střeží poznání; z jeho úst se vyhledává zákon, neboť on je poslem Hospodina zástupů“ (Mal 2,7). Je pravda, že v době Ježíšově kněží péči o Boží zákon přenechávali odborníkům, kteří se obvykle rekrutovali z farizejského směru a které evangelia označují „učitelé Zákona“.

Ovšem s Kristem přichází opět těsné spojení kněžství a Božího slova. Za svého pozemského působení Ježíš víc připomínal rabína nebo proroka. Ale List Židům prohlašuje, že Ježíš je „apoštol a velekněz našeho vyznání“ (Žid 3,1). Jeho kněžství se projevuje v jeho

apoštolském poslání. U Krista je zřejmé, že jeho „apoštolát“, tj. vyslání s poselstvím, má pramen ve věčném poznávání Otce. Dobře to vyjadřuje závěr Janova Prologu: „Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu“ (Jan 1,18).

A tak ke Kristově kněžství nutně patří jeho poslání zjevovat Otce a hlásat otevřený přístup k němu, což je naše spása. Máme-li tohoto Božího posla přijmout odpovědně, je třeba, aby byl důvěryhodný. V tomto smyslu naše víra není naivně slepá, ale má své zdůvodnění. Nejsou to ovšem důvody čistě rozumové, pro které přijímáme Kristovo slovo o spáse. Je to jeho autorita, za kterou stojí sám Bůh. Věta v Žid 3,2 se obvykle překládá: „On je věrný tomu, který ho ustanovil, tak jako i Mojžíš byl věrný v celém Božím domě.“ Ovšem v této souvislosti klíčové řecké slůvko *pistos* („věrný“) je pravděpodobně vhodnější přeložit s významem „hodnověrný, hodný víry“. Pak by překlad zněl: „On je hodný víry kvůli tomu, který ho ustanovil.“ Kristus tedy přišel s autori-

stock.adobe.com

tou samého Boha za zády. Jak? Především tím, že byt' zemřel potupnou smrtí, a ztratil tak před lidmi veškerý kredit, Bůh Otec se ho zastal. Vzkříšením „ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele“ (Sk 5,31).

Ježíšova autorita v církvi je větší než Mojžíšova v Izraeli, protože jako Syn je nad domem – zatímco Mojžíš byl jen jedním z členů Izraele, byt' vyvoleným a mimořádným. I o něm Bůh tam, kde se mu dostalo pohrdání i od jeho sourozenců Árona a Mirjam, prohlásil: „On má mou důvěru v celém mém domě“ (Nm 12,7). O to víc si zaslouží důvěru nás, věřících křesťanů, Kristus – velekněžský zjevovatel Boha, který je „nad (Božím) domem“ (Žd 3,6).

Naším prvním úkonem k tomu, abychom Krista přijali jako našeho velekněze, je tedy víra. Jeho dům – církev – se zakládá na tom, že „si uchováme radostnou důvěru s hrdoostí na to, v co doufáme“ (Žid 3,6). A znovu opakuje o něco dál: „Vždyť máme společenství s Kristem, jen když si uchováme pevně až do konce svou počáteční důvěru“ (Žid 3,14).

V pohledu apoštola Pavla je právě poslušné přijetí Kristova evangelia vírou z naší strany bohoslužebný úkon. Římanům ve svém listě napsal: „Kážu proto Boží evangelium, jako bych konal posvátný úkon, aby se tak pohané stali milou obětí, posvěcenou od Ducha Svatého“ (Řím 15,16).

Nyní si to shrňme: Kristus koná své poslání kněžství mimo jiné tím, že přináší od Otce poselství – evangelium. V této službě je plně věrohodný, protože za tím stojí autorita samotného Boha. On ji potvrdil především tím, že ho nenechal v hanbě smrti, ale slavně ho vzkřísil a vyvýšil. Proto si Kristus plně zaslouží naši důvěru. Tato důvěra je důležitá součást křesťanské víry. Živě nás spojuje s Kristem a umožňuje nám přijmout jeho evangelium. To je jistě náročné, protože to vyžaduje proměnu našeho života. Ale pokud s ní souhlasíme, konáme svoji životní obět – bohoslužbu – k Boží chvále a po vzoru našeho velekněze Krista.

P. Jaroslav Brož ■

NON EGO, SED TU

35. VÝROČÍ BISKUPSKÉHO SVĚCENÍ MONS. VOJTĚCHA CIKRLEHO

„Milí přátelé, sestry a bratři, vítám vás, poutníky letošního jubilejního roku naděje, kteří jste před chvílí prošli svatou branou naší katedrály. I toto setkání je dobou Boží milosti a požehnání. Děkuji vám všem, že jste se mnou přišli poděkovat za 35 let, které mi Bůh dal prožít v biskupské službě.“

Těmito slovy v pondělí 31. března 2025 uvítal biskup Vojtěch Cikrle všechny přítomné v katedrále v Brně.

A bylo opravdu hodně těch, kteří cítili potřebu poděkovat Bohu za život otce biskupa. I přesto, že mnozí se ještě vraceli z národní jubilejní pouti do Říma, na mši sv. byli přítomni biskupové Mons. Josef Kajnek a Mons. Pavel Posád, opat Marian Rudolf Kosík, O.Praem., vikáři – generální Pavel Kafka, soudní Karel Orlita, biskupský Pavel Šenkyřík, kanovníci, celkem cca 105 kněží a 20 stálých jáhnů. Přestože byl všední den dopoledne, v katedrále se shromáždilo přes 600 lidí, mnozí stáli vzadu pod kůrem. Byli tu např. zástupci řeholních společenství (přišly i klauzurované sestry klarisky), společností zasvěceného života a mimo jiné také hnutí Modlitby matek, Emmanuel, Focolare. Mše byla přenášena v přímém přenosu Radiem Proglas a on-line přenosem z katedrály, který za 15 hodin zhlédlo 1,4 tisíc zájemců.

Také za pallotiny přejeme otci biskupovi Boží požehnání, zdraví a sílu do další služby našemu milosrdnému Otci. A děkujeme otci biskupovi, který nás v roce 2009 pozval do Slavkovic, že můžeme působit na území brněnské diecéze.

Otcové pallotini

© Biskupství brněnské

Foto: Dušan Kadlec (Člověk a víra)

ÚCTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ NÁS UČÍ ODPOUŠTĚT DRUHÝM

Rozhovor s Mons. Ing. Mgr. **Pavlem Konzbulem, Dr.**, brněnským biskupem

■ Otče biskupe, v neděli 25. května jste na závěr V. kongresu o Božím milosrdenství ustanovil kostel ve Slavkovicích poutní svatyní Božího milosrdenství. Co byste si přál od nového poutního místa?

Přeji si především to, aby tam poutní tradice kvetla a nadále se rozvíjela. Aby se Slavkovice staly místem, kde budou lidé nacházet duchovní útěchu a sílu v odpuštění a kam se budou vracet, když budou chtít spočinout v objímající Boží blízkosti.

■ Říkal jste, že poslední poutní místo v brněnské diecézi bylo prý ustanoveno asi před 300 lety. Jaký je to pocit po tak dlouhé době ustanovit poutní místo?

Je to pro mě velká radost a současně i silný moment v životě naší diecéze, který mohu

těžko s něčím srovnat. Zvláště mě potěšilo to, že na tuto událost přišly stovky lidí, a to nejen z okolí. Je to známka toho, že lidé i v době, která je někdy nazývána dobou „apateismu“, mají zájem o hlubší prožívání víry.

■ Poutní svatyně ve Slavkovicích je spojena se sv. Faustynou Kowalskou, která nám předává nové způsoby úcty k Božímu milosrdenství, a také s obrazem milosrdného Ježíše. Jak prožívat svou identitu a totožnost, kterou máme ze křtu? Jak prožívat svou víru uprostřed světa a nepochybovat, že je v nás Boží obraz?

Sv. Faustyna byla mystičkou milosrdné lásky Boha Otce. Sama tuto lásku uváděla do života svou jednoduchou radostností, pokornou a pracovitou službou ostatním,

především ale svým životem s Kristem. Víra není neměnný stav – je to živý vztah, který se vyvíjí a potřebuje péči. Když víru praktikujeme, věnujeme jí čas a pozornost, ona sama v nás sílí a přináší plody. Zkrátka žije sama sebe. To platí i o vědomí naší křestní identity. Skrze modlitbu, účast na svátostech, skutky milosrdenství a službu druhým rozvíjíme své zakotvení v Bohu.

■ **Mnohdy se říká, že úcta k Božímu milosrdenství je úctou pro dnešní dobu. Jak vy osobně vnímáte Boží milosrdenství? V čem vidíte největší přínos pobožnosti a úcty k Božímu milosrdenství?**

Do spirituality Božího milosrdenství se ponořil i mladý Karol Wojtyła. Později už jako papež tuto spiritualitu vyjadřuje v encyklice *Dives in Misericordia* a zdůrazňuje, že právě Boží milosrdenství pozvedá člověka z jeho pádů. Je tedy zřejmé, že Boží milosrdenství není jen to, že nehřešíme, ale i to, že když zhřešíme, tak si to umíme přiznat a litujeme toho. Právě naše lítost je projevem Božího milosrdenství. Úcta k Božímu milosrdenství nás také učí nejen přijímat odpuštění, ale i odpouštět druhým – a to je, věřím, nesmírně aktuální výzva pro každého z nás.

■ **Poutní svatyni ve Slavkovicích jste ustanovil jubilejním kostelem Svatého roku 2025. Čas, který nám Bůh dává, je darem jeho milosrdenství. Myslíte, že máme méně času než předchozí generace, nebo spíš s časem špatně hospodaříme?**

Mnoho věcí se za poslední roky zrychlilo a jsou dostupnější, ale zároveň v nás často zůstává pocit, že nestíháme a že nám čas protéká mezi prsty. O to důležitější je občas

se zastavit v přítomném okamžiku, nadechnout se a přehodnotit, čemu svůj čas věnujeme. Vzhledem k tomu, že u Boha je stálá přítomnost, je i pro nás prožitek přítomného okamžiku určující. Bůh nám ho skutečně dává jako dar a záleží jen na nás, zda si ho necháme vzít uspěchaným životem, nebo jej proměníme v prostor k vnitřnímu růstu.

■ **Jste znám tím, že kolem sebe rozdáváte radost. Prozradíte, jaký je váš recept na radost?**

© fb Pavel Konzbul

Základem radosti je podle mě pohled na život z Boží perspektivy. Když se díváme na věci pouze izolovaně – z pohledu jedné konkrétní těžkosti nebo starosti – snadno nás přemůže smutek nebo malomyslnost. Pohlédneme-li na náš život v souvislostech, pomůže nám to zbavit se trápení z jednotlivostí. Podobně jako když se díváme na mozaiku nebo vitráž. Budeme-li se zaměřovat na jediný střípek, těžko z toho budeme něco mít. Teprve poté, co podstoupíme, uvidíme obraz celý, což nám přinese daleko více radosti.

Otče biskupe, děkuji vám za rozhovor a prosím o požehnání čtenářům „Apoštola“, ale také všem poutníkům, kteří se vydají na cestu do Slavkovic...

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.
diecézní biskup brněnský

DEKRET

ZŘÍZENÍ DIECÉZNÍ POUTNÍ SVATYNĚ

Tímto dekretem jako diecézní biskup uznávám a potvrzuji mimořádný význam kostela Božího milosrdenství a sv. Faustýny ve Slavkovicích (Římskokatolická farnost Jámy) pro duchovní dobro věřících brněnské diecéze. V souladu s kán. 1230–1234 CIC zřizuji ke dni vydání tohoto dekretu diecézní poutní svatyni, čímž jí uděluji privilegia uvedená ve stanovách, zejména výsadu plnomocných odpustků. Tato nově zřízená svatyně ponese název

POUTNÍ SVATYNĚ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ • SLAVKOVICE.

Správce svatyně bude diecézním biskupem jmenovaný kustod, který bude zodpovědný zejména za péči o poutníky, aby měli hojnější příležitost využívat prostředky spásy skrze horlivé hlásání Božího slova a slavení liturgie, zejména eucharistie a svátosti pokání, jakož i dalších schválených forem zbožnosti. Kustod se při plnění svých povinností bude řídit obecnými a diecézními kanonickými normami a vlastními stanovami svatyně. Poutní svatyně ve Slavkovicích není zřízena jako rektorátní kostel s právní subjektivitou podle kán. 556–563 CIC; vlastníkem a správcem jejího majetku je Římskokatolická farnost Jámy. Služba kustoda se řídí kánony 564–572 CIC, které vymezují službu kaplana. Přílohou tohoto dekretu jsou stanovy pro nově zřízenou svatyni.

Odůvodnění

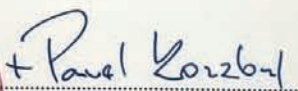
Tento dekret je kanonickým schválením výše uvedeného posvátného místa jako poutního, tedy místem určeným ke konání poutí a přijímání věřících, aby zde mohli vyznat víru, smířit se s Bohem, s církví i se svými bratry a sestrami, projevit úctu Božímu milosrdenství, zvláště před obrazem Milosrdného Ježíše, a vyprošovat si přímluvu sv. Faustýny a dalších světců, jejichž ostatky jsou ve svatyni uchovávány. Tradice poutí do Slavkovic byla zahájena v návaznosti na jubilejní rok 2000, kdy byl papežem sv. Janem Pavlem II. ustanoven nový svátek Božího milosrdenství a kdy byla bl. Faustýna svatořečena. Do Slavkovic, a následně do zdejšího kostela postaveného v letech 2005–2008, putují již od roku 2003 četné zástupy věřících nejen z okolí, ale ze všech diecézí v České republice, aby zde projevili úctu k Božímu milosrdenství. Toto rozhodnutí je vydáno na žádost otců pallotínů z polské provincie Krista Krále, jimž je farnost Jámy svěřena do pastýřské péče.

V Brně dne 25. 5. 2025

Čj.: Ep-0100/25

Ing. Jiří Doffek, Ph.D., kancléř

Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.
diecézní biskup brněnský

SLAVKOVICE JUBILEJNÍM POUTNÍM MÍSTEM!

V neděli 25. května 2025 otec biskup Pavel Konzbul ustanovil ve Slavkovicích poutní svatyni Božího milosrdenství a připojil ji k diecézním jubilejním poutním místům Svatého roku 2025.

**ZVEME VÁS PROTO DO POUTNÍ SVATYNĚ VE SLAVKOVICÍCH
PRO PLNOMOCNÉ ODPUSTKY!**

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY může do **28. 12. 2025 KAŽDÝ DEN** ve Slavkovicích získat pro sebe nebo pro duše v očistci každý věřící, který • nemá zalíbení v žádném hříchu, • přijal svátost smíření (**sv. smíření ve Slavkovicích: každá sobota a neděle od 14 do 17 hod., každá 1. a 3. sobota od 10 do 17 hod., každý čtvrtý čtvrtek měsíce od cca 20.30 do 23 hod.**) a • svaté přijímání a • pomodlí se na úmysl Svatého otce, pokud:

- ✓ Do Slavkovic vykoná zbožnou pouť a zúčastní se zde slavení mše svaté (**mše sv. ve Slavkovicích: pátek 16 hod., sobota 17 hod., neděle 10.30 a 17 hod.**) nebo bohoslužby slova, liturgie hodin (modlitba se čtením, ranní chvály, nešpory), pobožnosti křížové cesty, modlitby růžence, hymnu Akathistos, kající bohoslužby zakončené individuální svátostí smíření kajících, nebo:
- ✓ Jednotlivě nebo ve skupinkách zbožně navštíví poutní svatyni ve Slavkovicích a stráví tam přiměřeně dlouhou dobu v eucharistické adoraci a rozjímání, které zakončí modlitbou Otče náš, Vyznáním víry a vzýváním Panny Marie, Matky Boží.

V. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

„A ZA KOHO MĚ POKLÁDÁTE VY?“

Ve dnech 23.–25. května 2025 se ve Slavkovicích a v Radňovicích u Nového Města na Moravě uskutečnil V. kongres o Božím milosrdenství. Kongresu se zúčastnily stovky věřících, kteří se společně modlili během mší svatých, a někteří z nich sledovali přednášky a doprovodný program kongresu.

PÁTEK 23. KVĚTNA

Kongres začal v 15.00 hod. modlitbou Korunky s přenosem do Radia Proglas. Následně byla v kostele ve Slavkovicích videopřednáška otce Samuela, novodvorského opata, jako vzpomínka ze IV. kongresu o Božím milosrdenství z roku 2022 pod názvem: „Světlo Božího slova v našich křesťanských nocích“. Poté v areálu nad kostelem ve Slavkovicích následovala mše svatá na zahájení kongresu, kterou sloužil Mons. Karel Orlita, biskupský soudní vikář a prezident Mezinárodní asociace exorcistů.

Původně měl mši svatou sloužit otec biskup Vojtěch Cikrle, který ale nemohl přijet, proto poslal účastníkům kongresu následující pozdrav:

*Milé sestry, milí bratři,
jsem rád, že se díky iniciativě otců pallotínů koná v naší diecézi již pátý kongres o Božím milosrdenství. Jeho téma „A za koho mě pokládáte vy?“ je zvláště v dnešní době velmi aktuální a potvrzuje vanutí Ducha Svatého – i když bylo zvoleno před mnoha týdny, rezonuje se slovy papeže Lva XIV., která pronesl při první homilii po svém zvolení.*

Papež v ní připomněl vyznání svatého Petra: Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého, a dodal, že „těmito slovy Petr, když byl spolu s ostatními učedníky dotázán Mistrem na svou víru v něho, stručně vyjádřil dědictví, které církev po dva tisíce let prostřednictvím apoštolské posloupnosti chrání, prohlubuje a předává. Ježíš je Mesiáš, Syn živého Boha, tedy jediný Spasitel, zjevující tvář Otce.“

Papež také připomněl, že Bůh, aby se stal lidem blízký a přístupný, se v Ježíši zjevil „v důvěřivém pohledu dítěte, v bystré mysli mladíka, ve zralých rysech muže, až se nakonec ukázal svým učedníkům po vzkříšení ve svém slavném těle. Tím nám ukázal vzor svatého lidství, který můžeme všichni následovat“.

Lev XIV. stejně jako letošní kongres připomněl také otázku, kterou Ježíš položil svým učedníkům – za koho jej lidé považují. Je to otázka reality, ve které žijeme. Odpovědi, ve

kterých učedníci popisují tehdejší svět, odrážejí také situaci současného lidstva.

„I dnes nepostrádáme kontexty, v nichž je křesťanská víra považována za něco absurdního, určeného pro slabé a málo inteligentní lidi; kontexty, v nichž se před ní upřednostňují jiné jistoty, jako jsou technologie, peníze, úspěch, moc, požitky,“ řekl papež. „Jsou to prostředí, ve kterých není snadné svědčit a hlásat evangelium, kde se věřícímu člověku vysmívají, kde je pronásledován, je jím opovrhováno anebo nanejvýš se toleruje a zachází se s ním s lítostí. A přesto právě proto jsou to místa, kde je misijní poslání naléhavé, protože nedostatek víry často s sebou nese dramatické důsledky, jako je ztráta smyslu života, zapomenutí na milosrdenství, porušování důstojnosti člověka v jejích nejdramatičtějších podobách, krize rodiny a mnoho dalších ran, kterými trpí naše společnost, a to nemalou měrou.“

Mše svatá
na zahájení kongresu

Milé sestry, milí bratři, za vás všechny i každého z vás se osobně modlím, aby společně prožité chvíle na kongresu přispěly k hlubšímu ponoření do života s Kristem v dnešním světě. Spolu s novým papežem vás vyzývám, abychom svědčili druhým o své víře a obnovovali Petrovo vyznání: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“

*Za to se modlím
a k tomu vám ze srdce žehnám.*

biskup Vojtěch Cikrle

V Brně dne 13. května 2025

Po mši svaté věřící mohli získat novokněžské požehnání od pallotinského novokněže a potom pokračoval večerní program, v rámci kterého zazněla přednáška provinciála pallotinů, otce Waldemara Pawlika z Varšavy, na téma hesla kongresu: „A za koho mě pokládáte vy?“ Otec Pawlik se ve své přednášce snažil ukázat, jakým způsobem tuto otázku zodpovídali svatí, a to na příkladu sv. Faustyny a sv. Vincence Pallottiho.

Večerní část pátečního programu vyplnila skupina Harpa Dei, která krásně uvedla

Mons. Karel Orlita

*Novokněžské požehnání
po mši svaté v pátek*

účastníky kongresu do celonoční adorace za dobré plody kongresu. Adorace se konala v rámci Nikodémovy noci od 22.00 hod. a skončila v 7.00 hod. v sobotu ráno.

*Páteční večer doplnil koncert
skupiny Harpa Dei*

*Přednášky se konaly
v kulturním domě v Radňovicích*

*První přednášku
měl otec Jaroslav Brož*

*Zajímavě o dějinách církve vyprávěli
Jitka Jonová a Tomáš Parma*

SOBOTA 24. KVĚTNA

V sobotu dopoledne se v kulturním domě v Radňovicích konaly přednášky a odpoledne mše svatá, které předsedal otec kardinál Dominik Duka. Mše svatá byla spojena také s díkůvzdáním za 20 let vydávání časopisu „Apoštol Božího milosrdenství“, proto se mše svatě zúčastnil také P. Stanislav Skuza, představený pallotínů z Francie. Pallotini z Francie v roce 2006 poskytli peníze na vydávání prvních čtyř čísel „Apoštola“ a umožnili také vydávání časopisu.

*Sobotní mši svatě předsedal
kardinál Dominik Duka.
Bohoslužba byla spojena
s díkůvzdáním za časopis Apoštol BM
a dary přinesly členky redakce.*

Společná fotografie s ministranty po mši svatě

NEDĚLE 25. KVĚTNA

V neděli dopoledne pokračoval kongres přednáškami. Odpoledne zaznělo zamyšlení P. Maxa Kašparů „Poutní svatyní jsme my“, kterým uvedl věřící do mše svaté, a v 15.00 hod. začala mše svatá na závěr kongresu, které předsedal Mons. Pavel Konzbul, biskup brněnský. V závěru mše svaté otec biskup ustanovil kostel ve Slavkovicích poutní svatyní Božího milosrdenství a navíc diecéz-

ním jubilejním poutním místem. Během mše svaté nám Pán Bůh připomněl, že k nám promlouvá takovým jazykem, jaký jsme si sami zvolili. Když se ve Slavkovicích stavěl kostel, dohodlo se, že střecha kostela bude ve tvaru rukou, po kterých z nebe tečou Boží milosti do mísy u obětního stolu, který je u vchodu do kostela. Symbolem Božích milostí měl být tedy déšť. Možná proto během ustanovování poutní svatyně k nám Pán Bůh promluvil skrze kapky deště.

Druhou nedělní přednášku měla Kateřina Lachmanová

Poslední přednášku kongresu měl otec biskup Pavel Konzbul

Mše svatá na závěr kongresu s ustanovením kostela ve Slavkovicích poutní svatyní

Otec biskup během mše svaté

Otec biskup uděluje sv. přijímání

Otec biskup coby první poutník obdržel poutnickou hůl, mapu a baťoh

Společná fotografie na závěr mše svaté

Veliká radost – biskup Pavel Konzbul ustanovil kostel ve Slavkovicích poutní svatyní Božího milosrdenství

Pátý kongres o Božím milosrdenství ve Slavkovicích vyvrcholil událostí, jejíž význam dalece přesahuje hranice naší farnosti. Brněnský biskup Pavel Konzbul ustanovil v neděli 25. května při závěrečné mši kongresu tamější kostel poutní svatyní Božího milosrdenství. S tímto výjimečným poutním místem, dodatečně též zařazeným mezi diecézní jubilejní místa, se tak nyní váží nová privilegia. Mezi nimi především možnost získání plnomocných odpustků podle stanovených pravidel.

„Když za mnou přišli otcové pallotini, že tu chtějí poutní svatyni, tak jsem se opravdu zděsil, protože jsem nevěděl, jak se to dělá,“ líčil s úsměvem biskup. Vysvětlil, že poutní místa vznikala především ve středověku, případně baroku, a nejsou tak k tomuto úkonu dané jasně pokyny. Na základě kanonického práva bylo určeno, že je třeba, aby měla vzniknuvší poutní svatyně své statuty. „Výborně, oni to nikdy nedají dohromady, zadoufal jsem, ale oni to dohromady dali. A mně nezbylo, než je podepsat. Tím ale končí administrativa a začíná skutečný život,“ uvedl Konzbul před přečtením ustanovujícího dekretu. Jako poděkování přijal poutnickou hůl ukovanou Josefem Tulisem, Boží slovo místo mapy a batoh – poutnické nezbytnosti pro příští cesty do Slavkovic. Třeba hned 21. června na mši svatou za Brněnskou diecézi.

Dary předal Pavlu Konzbulovi kustod slavkovické poutní svatyně, jímž se jakožto farář farnosti Jámy stal Wojciech Zubkowicz. Ten v závěru nedělní mše vyjádřil poděkování všem, kteří se jakkoli o zdar celého díla i kongresu zasloužili. Neubráníl se při tom dojetí, čímž ještě více prohloubil radostnou a laskavou atmosféru přítomného oka-

mžiku. „Ať neustále prožíváte radost Božího milosrdenství, protože máme proč se radovat. Kongres sice končí, začíná ale nová etapa, do které nás Pán zve,“ popřál přítomným farníkům i poutníkům otec Vojtěch.

S pohnutím v hlase vzpomínal na zrod slavkovického svatostánku i kněz Pavel Habrovec, díky jehož iniciativě byl kostel postaven. Děkoval všem, kteří tomu napomohli. „Píšeme tady už historii. Kostel stojí sedmáct let, ale okolnosti sahají až k roku 2000. Toto místo je dílem Božím. A co dál do budoucna? Naslouchejme Duchu Božímu,“ vyzval přítomné.

Mezi hosty z řad kněží byl i Zbigniew Bielas, rektor a kustod svatyně Božího milosrdenství v Krakově-Łagiewnikach. „Jménem celé komunity svatyně Božího milosrdenství v Krakově-Łagiewnikách přejeme, aby ve svatyni ve Slavkovicích byla rozněcována jiskra Boží milosti, aby byl přicházejícím předáván oheň milosrdenství, protože pouze v milosrdenství Božím najde svět mír a člověk štěstí,“ vyjádřil svoji podporu.

Hana Kabrdová

*ze zpravodaje farnosti Jámy
„Pallottiho strom“*

Všechny přednášky, koncert skupiny Harpa Dei a mše svaté z kongresu byly zaznamenány a videa jsou k dispozici na stránkách

www.slavkovice.cz

(záložka Galerie – video).

Pán Bůh zaplat' všem, kteří svou modlitbou a svými dary přispěli a pomohli s organizací kongresu.

Otcové pallotini

25 LET SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

2/4

(pokračování z minulého čísla)

Svatý Tomáš Akvinský pak říká: „*Ve svátosti eucharistie samotné spočívá moc udělovat milost a nikdo tuto moc nemá před přijetím této svátosti jinak než na základě vůle ji přijmout, vyjádřené buď osobním úkonem, jako u dospělých, nebo úkonem církve, jak ji známe, pokud jde o děti. Jedině tato síla způsobuje, že touha po této svátosti přináší milost, která vytváří duchovní život. Zbývá tedy pouze skutečným přijetím této svátosti dosáhnout rozmnožení milosti a zdokonalení duchovního života. Působení svátosti eucharistie se však liší od působení svátosti biřmování. Ta zvětšuje a zdokonaluje milost, aby odolala útokům Kristových nepřátel zvenčí. Eucharistie naproti tomu zvětšuje milost a zdokonaluje duchovní život a směřuje k plnému vnitřnímu rozvoji člověka skrze sjednocení s Bohem.*“

(Summa, III, q.79, čl. I, ad I).

V návaznosti na svatého Tomáše v tomto ohledu církev jasně učí, že všechny ostatní svátosti směřují k eucharistii a odvozují od ní svou moc. Tak například v konstituci o posvátné liturgii II. vatikánského koncilu čteme: „*Zvláště z eucharistie se na nás vylévá milost jako z pramene.*“ V Katechismu tridentského koncilu jsou zase pastýři nabádáni, aby „*přirovnávali eucharistii k prameni a ostatní svátosti k potokům, neboť Nejsvětější eucharistii je třeba skutečně a nutně nazývat pramenem všech milostí, obsahujícím obdivuhodný zdroj nebeských darů a milostí, a původcem všech svátostí je Kristus Pán, od něhož jako od jejich počátku*

pocházejí všechna dobra a dokonalosti, které mají ostatní svátosti.“

Nakonec bychom si měli uvědomit, že teologická analýza svátku Božího milosrdenství a mimořádných milostí, které jsou v tento den k dispozici, teprve začíná. V budoucnu se nepochybně objeví nové perspektivy, které rozšíří přístupy o. Michalénka i P. Rózyckého a doplní jejich práci. V církvi například existuje teologická tradice, která tvrdí, že úplná obnova křestní milosti je duši dostupná v každé svátostné zpovědi, pokud jen duše přichází k Pánu ve stavu dokonalé lítosti, tj. dokonalé lásky k Bohu. Svátá Kateřina Sienská například v Dialogu (č. 75) píše o tom, že mučednictví, křest touhy a svátost smíření očisťují duši stejným způsobem jako svatý křest. Náš Pán jí řekl: „*Vylitím krve a vody jsem ti ukázal svatý křest vody, který jsi přijala mocí mé krve. Ukázal jsem ti však také křest krví, který se uskutečňuje dvěma způsoby. První se týká těch, kdo jsou pokřtěni svou vlastní krví vylitou za Mě. Protože nemohli přijmout žádný jiný křest, jejich vlastní krev má moc skrze Mou. Jiní jsou křtěni ohněm, když si s láskou přejí být pokřtěni, ale nemohou. Existuje také druhý způsob, jak duše přijímají tento křest krví – obrazně řečeno. Ten je udělen Mou Božskou Láskou, protože vím, jak lidé hřeší svou slabostí. Ani tato slabost, ani nic jiného je nemůže donutit k hříchu, pokud nechtějí, ale protože jsou slabí, upadají do smrtelného hříchu a ztrácejí milost, kterou získali skrze moc Mé Krve ve křtu. Moje Božská Láska jim tedy musela ponechat trvalý křest Krví, který je dostupný skrze upřímnou lítost nad jejich hříchy a svatou zpověď, jakmile jsou schopni se*

vyzpovídat před Mými služebníky, kteří mají klíč ke Krvi. Tuto Krev vylévají na duše kněží udělováním rozhřešení. Pokud však nejsou schopni zpovědi, stačí upřímná lítost, aby jim ruka Mého milosrdenství udělila plody Mé drahocenné Krve. Vidíte tedy, že tento křest trvá po celou dobu a duše by se jím měla očisťovat až do konce, a to způsobem, který jsem vám řekl. V tomto křtu zakoušíte, že těžkosti úkonu Mého utrpení na křížích měly konec, ale že plody tohoto utrpení, které jste skrze Mě přijali, jsou nekonečné. To se děje skrze nekonečnou božskou přirozenost spojenou s konečnou lidskou přirozeností v Kristu.“

Podle svaté Kateřiny Sienské je tedy úplná obnova křestní milosti pro duši dosažitelná díky Božímu milosrdenství různými způsoby a obnova těchto milostí by měla být stálým rozlišovacím znakem duše při jejím směřování k dokonalosti. Je-li tomu tak, co je tak „mimořádného“ na tom, že se o neděli Božího milosrdenství mluví o křestní milosti obnovy nabízené duším? Nejsou nám takové mimořádné milosti dostupné neustále? Nejprve prozkoumáme povahu této mimořádné milosti.

Někdo může – teoreticky – kdykoli obdržet úplné odpuštění vin a trestů prostřednictvím svátosti zpovědi spojené se svatým přijímáním (pokud obě svátosti přijme ve stavu dokonalé lásky k Bohu). Kolik věřících však přijímá tyto svátosti s takovou čistou dispozicí? Obvykle jsou úmysly kajícího/přijímajícího složitější, kombinují bázeň před Bohem spolu s láskou k němu a – do jisté míry – zachovávají připoutanost ke hříchům. V důsledku toho jsou sice hříchy odpuštěny, ale časný trest, který z nich vyplývá, zůstává (viz KKC 1472-1473). Tento časný trest lze samozřejmě zcela vyvážit získáním plnomocných odpustků, které církev uděluje za určitých podmínek (odříkávání urči-

Sandro Botticelli: Tomáš Akvinský

tých modliteb, dávání almužny, návštěva chrámu atd.), ale pokud tyto skutky nejsou konány s čistou láskou k Bohu – pak mohou být odpustky pouze částečné, nikoli plnomocné. Úplné odpuštění vin a trestů, uskutečněné mocí samotné svátosti (ex opere operato), je duši běžně dostupné pouze ve křtu. To, co Ježíš slíbil světu prostřednictvím svaté Faustyny, znamená úplnou obnovu téže křestní milosti – úplné odpuštění vin a trestů – a je od nynějška věřícím dostupné tím, že ve stavu milosti přijímají svaté přijímání v den svátku Božího milosrdenství.

Jinými slovy lze říct, že to, co činí svátek Božího milosrdenství tak výjimečným, není jen velikost slíbené milosti, ale také **jedinečně snížené požadavky na její přijetí: přijetí svatého přijímání se srdcem naplněným pouze důvěrou v Boží milosrdenství.**

Lze říct, že tato „důvěra“ ještě není aktem dokonalé lásky k Bohu, není ještě dokonalou lítostí. Důvěra v Boha totiž zahrnuje pouze věrné setrvávání s Bohem kvůli dobrodiním, která slíbil. Jako taková je pouze nutnou podmínkou pro vznik dokonalé lásky v duši z Boží milosti: čisté, nesobecké lásky k Bohu kvůli němu. Důvěra je otevření duše vírou, nadějí, pokorou a pokáním pro přijetí všech nejvznešenějších milostí – a zejména daru dokonalé lásky – ze Srdce Spasitele. Otec Róžycki popisuje důvěru takto:

„Pavel a celá křesťanská teologie popisuje stejný přístup jako naděje, božskou ctnost naděje, která vyrůstá z živé víry v nekonečnost Boží lásky a dobroty vůči nám. Je neoddělitelná od pokory neboli upřímnosti a hlubokého přesvědčení, že všechno dobré v nás a v tom, co děláme, je dílem Božím a jeho darem. Tato důvěra-naděje zakládá otevření duše daru Boží milosti a prosba o ni je přístupem, který vyjadřuje nepřetržitou a nejučinnější modlitbu.“

Ve skutečnosti je právě tento postoj – důvěry a ničeho jiného – tím, co od nás Ježíš žádá o svátku Božího milosrdenství, abychom přijali celý oceán jeho milosrdenství (Den. 1520, 1578):

„Otevřel jsem své Srdce jako živý pramen milosrdenství, ať z něj všechny duše čerpají život, ať přistupují k tomuto moři milosrdenství s velkou důvěrou. Čím více duše důvěruje, tím více dostane.“

Někdo by však přesto mohl říct: Proč se říká, že „dveře“ Božího milosrdenství jsou plně otevřené jen o tomto konkrétním svátku, a ne raději při každém svatém přijímání?

Tato námitka připomíná námitku některých radikálních protestantských reformátorů šestnáctého a sedmnáctého století proti tvrzení, že svaté přijímání dává duším zvláštní milosti jedinečným a důvěrnějším způsobem, než jaký je duším běžně

dostupný prostřednictvím praxe společné modlitby. Proč tímto způsobem omezujeme Boží milost? Odpověď zní, že nemáme v úmyslu omezovat Boží milosrdenství – Bůh má vždy možnost vylít na nás své milosrdenství jakýmkoli způsobem a kdykoli, ale máme v úmyslu věřit jeho příslibům. Z Písma víme, že Otec slíbil, že jedinečného a důvěrného společenství s jeho Synem lze dosáhnout prostřednictvím svatě eucharistie, a z Kristových prorockých zjevení svatě Faustyně, že příslibil jedinečnou hojnost milostí – úplnou obnovu křtu – těm, kdo v den svátku Božího milosrdenství přijmou svaté přijímání ve stavu posvěcující milosti s velkou důvěrou v jeho milosrdenství. Není tomu tak proto, že by Kristus byl „lakomý“ nebo že by nám takovou plnou milost odepřel v jinou dobu, ale proto, že jeho vlastní božský způsob působení spočívá v tom, že nám dává milost takovým způsobem a v takovou dobu, která je pro nás nejlepší k jejímu přijetí. Například: tvorům složeným z duše a těla chce dát duchovní milosti tělesným způsobem: skrze konsekraci, transsubstanciaci chleba a vína. Způsob, jakým se dar uděluje, je tedy přizpůsoben povaze a potřebám jeho příjemců. Stejně tak duším, které chtějí přijmout Kristovu lásku a vzájemně Pána milovat (tedy nám všem), náš Pán slíbil, že nejvšednějších milostí jeho milosrdenství lze dosáhnout pouze přijetím svatého přijímání s postojem důvěry v jeho milosrdenství, a to v tomto konkrétním čase – ba právě v tomto konkrétní den – v liturgickém cyklu, který je nejlépe uzpůsoben k tomu, aby maximalizoval a co nejlépe předurčil duše k postoji důvěry: a tak je tomu i v samotném oktávu Velikonoc, kdy vrcholí a končí slavení velikonočního tajemství.

(pokračování v příštím čísle)

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodliš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:
**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodliš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

JEŽÍŠI, DO TEBE VKLÁDÁM SVÉ SRDCE!

V neděli 27. dubna 2025 zamířily do Slavkovic stovky poutníků ze všech stran republiky. Krásný velikonoční čas, doplněný probouzející se jarní přírodou, přinášel v sobě tajemství odchodu papeže Františka a naději spojenou s očekáváním nového Svatého otce. Mše svatá se konaly v areále nad kostelem ve Slavkovicích. Před každou mší svatou zazněla přednáška o milosti svátku Božího milosrdenství a následně modlitba Korunky.

První mši svatou sloužil v 10.30 hod. P. Max Kašparů, který ve svém kázání zdůraznil, že je potřeba ve svém jednání, ve spolupráci a ve výchově dětí vycházet z Božího

milosrdenství a být milosrdným, protože nelze hlásat Boží lásku nemilosrdným způsobem. V závěru mše svaté P. Max Kašparů k 10. výročí svého kněžského svěcení obdržel jako dárek obraz milosrdného Ježíše s textem „Ježíši, důvěřuji Ti!“ v esperantu. Esperanto je řeč, kterou otec Max Kašparů zná a která vznikla ve stejném městě (Bialystok v Polsku), ve kterém žil a působil bl. P. Michal Sopočko, spirituál sv. Faustyny Kowalské. Esperanto, jazyk, který vytvořil Ludvík Zamenhof, vznikl z touhy po vzájemném pochopení a porozumění. Lze říct, že Boží milosrdenství je esperantem, kterému všichni lidé rozumí.

Hlavní mši svatou sloužil v 15.00 hod. apoštolský nuncius v ČR Jude Thaddeus Okolo, který ve svém kázání zdůraznil význam odpouštění pro náš život. Boží milosrdenství a odpouštění jsou vzájemně propojené, důležité a neoddělitelné. V závěru mše svaté otec nuncius obdržel obraz milosrdného Ježíše s textem ve své mateřštině, který lze přeložit slovy: „Ježíši, do tebe vkládám své srdce.“

Po hlavní mši svaté následoval koncert skupiny Goodwork na poděkování za život papeže Františka.

Během svátku bylo rozdáno přes 1 800 sv. přijímání, což znamená, že Slavkovice navštívilo tento den přes 2 000 osob. Příští svátek Božího milosrdenství se bude konat 12. dubna 2026. *-red-*

Foto: Viktor Steingart (Člověk a víra)

30. VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V PÍSKU U JABLUNKOVA

Děkovná mše svatá se bude konat 14. září 2025. Jako hlavního celebranta přivítáme ostravsko-opavského biskupa Martina Davida, který posvětil nové zvony pro náš kostel. Dík a chvála patří Bohu za všechny milosti, za léta, kdy se může společenství věřících svobodně scházet na eucharistii, modlitbách a pobožnostech. Poděkování patří také kněžím z farního kostela v Jablunkově, kteří do filiálního kostela v Písku rádi přijíždějí, a všem těm, kteří pomáhají při bohoslužbách.

Děkujeme především Pánu Bohu, že vyslyšel touhu věřících, kterou po generace nosili ve svých srdcích – mít ve své obci kostel. Tato možnost se naskytlá na jaře roku

1993, kdy se objevila informace o prodeji budovy mysliveckého sdružení Stožek, která by po přestavbě a vysvěcení mohla sloužit jako sakrální objekt.

Písečtí věřící se prostřednictvím jablunkovského faráře Evžena Kalische a frýdeckého děkana Rudolfa Sikory obrátili na olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera s oficiální žádostí o výstavbu vlastního kostela. V květnu roku 1993 byl schválen požadavek na převod budovy mysliveckého sdružení pro církevní účely. Kupní smlouva byla uzavřena v listopadu téhož roku.

Začátkem následujícího roku byl projekt hotov a následně – s drobnými úpravami – schválen uměleckou komisí olomouckého arcibiskupství. Přestavba mohla pod

odborným dohledem začít. S velkým nasazením a obětavostí se na ní podíleli věřící z Písku i okolních vesnic. Po celou dobu se v provizorních prostorách pravidelně scházela skupina modlících se za zdárný průběh tohoto díla.

Také se objevovala otázka, komu bude kostel zasvěcen. Jednoznačně byl přijat návrh zasvětit jej Božímu milosrdenství.

Finanční stránka byla zajišťována převážně sbírkami a dary lidí dobré vůle z Písku a okolí. Přispěla též obec Písek, Třinecké železární i tehdejší farář Evžen Kalisch. Na jaře roku 1995 byla celá stavba včetně věže omítnuta.

V květnu téhož roku byl během návštěvy papeže Jana Pavla II. v Olomouci posvěcen základní kámen pro kostel v Písku, na kterém je vytesán latinský text popisující tuto událost. Kámen je umístěn v obvodové zdi objektu tak, aby byl jeho text viditelný návštěvníkům kostela.

Zvon věnovaly sestry Alžbětky z Jablunkova a v červenci téhož roku byly do věže uloženy dokumenty o historii celé stavby.

V neděli 24. září 1995 byl kostel za účasti velkého počtu věřících slavnostně vysvěcen olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem. Tím se stal historicky prvním kostelem Božího milosrdenství v České republice.

Do sloupů oltáře byly postupně umístěny ostatky sv. Jana Sarkandra, sv. Františka z Assisi a sv. sestry Faustyny. Celkové náklady na přestavbu včetně vybavení interiéru dosáhly dvou milionů korun. Vysvěcením kostela se místním věřícím – a nejen jim – otevřely možnosti dalšího duchovního růstu.

Mimo jiné se v kostele schází společenství Faustinum, jehož hlavní náplní je hlubší poznávání spirituality sv. sestry Faustyny a uvádění Božího milosrdenství do života.

Foto: archiv kostela BM v Písku u Jablunkova

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

ZVEME DĚTI, MAMINKY, STARŠÍ OSOBY NA NOVÝ JEDNODENNÍ PĚŠÍ PROUD SIRÁKOV–SLAVKOVICE

Poutníci vyjdou ze Sirákova od kostela Navštívení Panny Marie
v pátek 25. července 2025 v 6.30 hod.

Trasa: Sirákov, Újezd, Nové Veselí, Vatin, Jámy, Slavkovice.

Vzdálenost: cca 19,5 km, čas putování cca 5,19 hod.

Příchod do Slavkovic: po 14.00 hod.

Ve Slavkovicích se poutníci připojí k ostatním poutníkům, kteří přijdou z Fulneku, Hodonína, Prahy, Mladé Boleslavi a Českých Budějovic.

Přihlašovat se můžete do 30. června 2025

- na www.pout.cz
- nebo na tel.: 731 679 124

Farnost Nížkov, otcové pallotini

Poutě ve Slavkovicích v roce 2025

V roce 2025 vás zveme do poutní svatyně ve Slavkovicích na poutě a také pro jubilejní plnomocné odpustky, které můžete ve Slavkovicích získat každý den. Pokud ale přijedete v den pouti, bude to určitě obohacení pro váš duchovní život. Před námi jsou ještě tyto poutě:

Každoroční hlavní poutě

■ 5. října

Poutě ke sv. Faustyně
15.00 / **Mons. Josef Nuzík**,
arcibiskup olomoucký

Pěší poutě k BM

Pěší poutě se bude konat
ve dnech: **19.–26. července**.
Informace a přihlášky na www.pout.cz

■ 25.–26. července

Setkání poutníků
Mons. Jan Zajač, emeritní biskup
krakovský, emeritní rektor poutního
místa v Krakově – Łagiewnikach.

Hlavní dny modliteb

Od 10.00 do 17.00 hod. adorace s možností
svátosti smíření, v 17.00 hod. mše sv.:

■ 20. září

Za diecézi litoměřickou – **Mons.
Radek Jurnečka**, generální vikář

■ 18. října

Za diecézi ostravsko-opavskou
– **Mons. Mgr. Jan Czudek, Th.D.**,
generální vikář

■ 15. listopadu

Za diecézi plzeňskou

■ 20. prosince

Za diecézi českobudějovickou
– **Mons. Vlastimil Kročil**,
biskup českobudějovický

Nové webové stránky Slavkovic a časopisu „Apoštol“

Na Květnou neděli 2025 byly spuštěny nové webové stránky poutní svatyně Božího milosrdenství ve Slavkovicích a časopisu „Apoštol Božího milosrdenství“.

Stránky kostela byly pojaté nejen jako informační, ale také archivační a edukační. Proto na adrese www.slavkovice.cz můžete od dubna tohoto roku najít nejen informace o dění u kostela ve Slavkovicích, ale také archiv kostela, jeho dějiny a galerie poutí od vzniku kostela do současné doby.

Nové stránky „Apoštola“ s archivem čísel najdete na www.apostol.cz.

lectio divina **EXERCICIE
LECTIO DIVINA**

- 4.–12. 7. 2025 / Vranov u Brna Marek, Matouš, Lukáš, Jan
- 28. 9.–4. 10. 2025 / Vranov u Brna (téma bude ještě upřesněno).
 - Individuální doprovázení
 - hluboké mlčení

www.lectiodivina.cz

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Horst Klaus Berg**

– Ulrike Weber

Felix a Benjamín

Příběh o přátelství dvou chlapců v době Ježíšova.

Felixův otec Cassius velí římské vojenské posádce ve městě Kafarnaum, kdežto Benjamín pochází z tradiční židovské

rodiny. Zatímco Felix postupně zjišťuje, co obnáší život utlačovaného židovského národa, blíží se k městu Rabi Ješua. Zde pak nachází a povolává své první učedníky, koná zázraky a vypráví skvělé příběhy. Ješua musí nakonec město opustit, ale co bude s oběma kamarády...?

• brož., 128 s., 199 Kč

■ **Anne Flanagan**

9 prvních pátků

Ve své poslední encyklice *Dilexit nos* papež František povzbuzuje k oživení úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a s ní i pobožnosti devíti prvních pátků. Letos uplyne přesně

350 let od trojího zjevení Ježíše Krista sv. Markétě Marii Alacoque, na nichž se tato úcta zakládá.

Svěží modlitební příručka, kterou sepsala sestra Anne Flanagan FSP, se nabízí jako praktický průvodce touto devítiměsíční obnovou. Lze ji pojmout i jako exercicie všedního dne. Cílem je hlubší zkušenost s Boží láskou a prohloubení důvěrného, osobního vztahu s Ježíšem, k němuž nás on sám vybízí a po němž z hloubi srdce touží, jak zjevil sv. Markétě Marii.

• brož., 288 s., 299 Kč

■ **David Novák**

Jak rozvracet církev

Rady zkušeného ďábla pro 21. století

Modlitební příručka pro každodenní setkání s Bohem vede čtenáře k tomu, aby se po dobu 40 dnů aspoň dvakrát denně dokázal na chvíli zastavit a ztišit před Boží tváří.

Texty jsou stručné, ale velmi výživné, vždy zakončené otázkou „na tělo“. Cílem není přidat si další pobožnost někam na okraj svého nabitého programu, ale naučit se častěji vracet do životodárného ticha s Bohem, což může radikálně proměnit naše srdce i celý náš život.

• brož., 208 s., 269 Kč (vyjde v červnu)

■ **Mirjana Soldo**

Mariino srdce zvítězí

Mirjana Soldo (roz. Dragičević) se narodila v roce 1965 v Sarajevu, hlavním městě Bosny a Hercegoviny, ještě v době socialistické Jugoslávie. Na prázdniny jezdila za příbuznými do zapadlé horské vesnice Medžugorje. Bylo jí teprve šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (*Gospu*): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící daleko za hranicemi této malé farnosti. Není divu, že následně události dětem dramaticky změnily život, že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení.

• brož., 376 s., 359 Kč

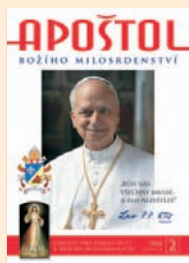
■ **Jacques Philippe**

Kdybys znala Boží dar...

Křesťanství se nezakládá na lidském úsilí, ale na Boží milosti, která se dává zdarma. Zlatou nití této knihy je právě „umění přijímat“ – přijímat milost, přijímat celé bohatství Otcovy milosrdné lásky: „*Kdybys znala*

Boží dar...“ (J 4,10), říká Ježíš u studny samaršské ženě, která své štěstí hledá všude možně, jen ne v Bohu.

• brož., 208 s., 269 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiniho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
náš žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

**Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz**

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svatost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pouť k Božimu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

*Pro ty, kdo potřebují
Boží milosrdenství*

Pěší pouť k Božímu milosrdenství

19.–26. 7. 2025

25.–26. 7. 2025 / setkání poutníků ve Slavkovicích

- Přihlášky a informace:**
- Praha tel. 734 430 181
 - Mladá Boleslav tel. 603 193 244
 - České Budějovice tel. 739 002 737
 - Fulnek tel. 731 322 087
 - Hodonín tel. 604 777 171
 - Sirákov tel. 731 679 124

www.pout.cz